

Εντυπωσιακός Τσαϊκόφσκι από τον Ντάνιελ Λοζακόβιτς

Πηγή: ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ Σελ.: 52 Ημερομηνία έκδοσης: 18-09-2022
Αρθρογράφος: Επιφάνεια 540.9 cm² Κυκλοφορία: 14860
Θέματα: ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΚΡΙΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Του ΝΙΚΟΥ Α. ΔΟΝΤΑ

Εντυπωσιακός Τσαϊκόφσκι από τον Ντάνιελ Λοζακόβιτς

Γεννημένος στη Στοκχόλμη το 2001, ο 21χρονος βιολονίστας Ντάνιελ Λοζακόβιτς έχει υπογράψει συμβόλαιο με την Ντίο-τοε Γκράμοφον ήδη από τα δεκαπέντε του. Στις 24 Ιουνίου στο Ηρώδειο και στο πλαίσιο του Φεστιβάλ Αθηνών ο δυναμικά ανερχόμενος μουσικός υπήρξε σολίστ στο Κοντσέρτο για βιολί του Τσαϊκόφσκι. Την Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης διηύθυνε η Ζωή Τσόκανου.

Στην Αθήνα ο Λοζακόβιτς, που έχει ήδη ηχογραφήσει το έργο, επέλεξε να κινηθεί ευχάριστα στον απόηχο «κλασικών» ερμηνειών, οικείων στους φιλόμουσους από τα μέσα του 20ού αιώνα. Ο ήχος του ήταν ισχυρός και γεμάτος. Δεν θα τον χαρακτήριζε κανείς απαραίτητα ως τον πιο ομοιογενή, ούτε ως τον πιο ωραίο στις ακραίες θέσεις, δηλαδή στις ψηλές και χαμηλές νότες. Ήταν όμως δεξιοτεχνικά ασφαλής και κυρίως τονικά απολύτως σίγουρος, όπως ήταν και ιδιαίτερα εκφραστικός. Ο Λοζακόβιτς κινήθηκε με μεγάλη ευκολία σε όλο το φάσμα μιας αρκετά μεγάλης δυναμικής έκτασης, η

οποία έφτανε ως τα όρια της σιωπής, και χειριζόταν με την ίδια ευκολία τις αυξημειώσεις ταχύτητας, προσδίδοντας πλαστικότητα στην ερμηνεία. Είναι σύνθηρες στις μέρες μας οι μουσικοί της νεότερης γενιάς είτε συνειδητά να παίρνουν αποστάσεις από το συναίσθημα που εκφράζουν έργα κυρίως του δεύτερου μισού του 19ου αιώνα, είτε να αισθάνονται αμηχανία σχετικά με τον τρόπο με τον οποίο μπορούν να το αποδώσουν.

Ο Λοζακόβιτς, αντίθετα, επι-

Ο δυναμικά ανερχόμενος 21χρονος βιολονίστας ερμίνευσε εξαιρετικά το Κοντσέρτο για βιολί.

κεντρώθηκε στην έκφραση αυτού, του συχνά απεγνωσμένου συναισθήματος της μουσικής του Τσαϊκόφσκι. Στο πρώτο μέρος φανέρωσε τον λυρισμό όσο και τη δεξιοτεχνική του άνεση. Στη συνέχεια απέδωσε με εκ-

Η Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης υπό τη Ζωή Τσόκανου υπήρξε ισότιμος συνομιλητής του Ντάνιελ Λοζακόβιτς.

φραστικότητα τη μελαγχολική «καντσόνετα» (β' μέρος) και δίκαια απέσπασε το θυελλώδες χειροκρότημα μετά το ταχύ και δεξιοτεχνικό τρίτο μέρος.

Η ορχήστρα υπό τη Ζωή Τσόκανου στήριξε πολύ καλά τις

επιλογές του βιολονίστα, συμμετέχοντας ως ισότιμος συνομιλητής, τόσο στα έντονα δραματικά μέρη, όσο και στα λυρικά. Είχε προηγηθεί το «Λυρικό ιντερμέδιο» του Γεωργίου Αζιάτση, συνθέτη μυκονιάτικης καταγωγής,

γεννημένου στη Μαριούπολη το 1875 και πατέρα της Μέλπως Αζιάτση. Έργο στον απόηχο ιντερμέδιων συνθετών του «βερισμού», όπως ο Μασκάνι και ο Λεονκαβάλλο, παρουσιάστηκε σε μουσικολογική επιμέ-

λεια του αρχιμουσικού Βύρωνα Φιδετζή. Η Τσόκανου διέπλωσε με γενναιοδωρία τις πλατιές μελωδικές φράσεις, επιστρατεύοντας τον καλλιεργημένο ήχο των εγχόρδων της ορχήστρας.

Η βραδιά έκλεισε με τη συμφωνική σουίτα «Σεχραζάντ» του Νικολάι Ρίμσκι-Κόρσακοφ. Οι ικανότητες της Τσόκανου να αφηγηθεί μια ιστορία φάνηκαν ακόμα καλύτερα, καθώς αξιοποίησε με τον πιο αποτελεσματικό τρόπο τις ευκαιρίες που της δίνει το ιδιαίτερα γοητευτικό και εξίσου γλαφυρό μουσικό κείμενο.

Από τις κρίσιμες σολιστικές συνεισφορές, ξεχώρισε μακράν αυτή του εξάρχοντα Σίμου Παπάνα για την ποιότητα ήχου και την επεξεργασμένη διαμόρφωση των φράσεων. Ωστόσο, ο τρόπος με τον οποίο υπερθεματίζε στα σολιστικά μέρη προξενούσε κυρίως θαυμασμό, συνεισέφερε όμως λιγότερο στην ενότητα της μουσικής. Γενικότερα, ξεχώρισαν τα ξύλινα πνευστά (κλαρινέτο, φλάουτο, όμποε, φαγκό) αλλά και το πρώτο τσέλο της ορχήστρας.